

συγχωρήσωσι τέλος εκείνοι, οἵτινες ἐν ἀγνοίᾳ των διασκεδάζουσι ψάλλοντες ἠδύμολπα ἄσματα τῶν νεκρῶν ποιητῶν μου. . . .

Πόσον θὰ ἐνθυμούμαι ἐν τελευταίῳ γεγονός, ὅπερ ὑπὸ τὰς θλιβερωτέρας ἀναμνήσεις, μοῦ ὑπομνησκει πάντοτε τὸ ἄδικον τέλος του. . . .

Εὐρέθην κάπου διασκεδάζων, ὅτε νεᾶνις ὠραία ἀνέλαθε νὰ μᾶς τέρψη διὰ τοῦ ἄσματός της. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ :

Στερηαῖς, βουνὰ καὶ πέλαγος
 Ἄν ἴσως μᾶς χωρίζουν. . . .
 Κι' ἀπέραντα διαστήματα
 Σκληρὰ μᾶς βασανίζουν,
 Ἔχουν φτερὰ οἱ πόθοι μας
 Φτερὰ οἱ λογισμοὶ μας,
 Κ' εἶν' οἱ οὐρανοὶ δικοὶ μας
 Γιὰ νὰ συναντηθοῦν.

Τὴν ἀφῆκα νὰ τελειώσῃ καὶ ἔπειτα :

— Συγγνώμην, τῆς εἶπα, γνωρίζετε, τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ ὠραῖον τραγουδάκι ;

— Ὅχι, μοῦ ἀπαντᾷ. Σεῖς γνωρίζετε ;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Εἶναι ἐνὸς φίλου μου, τοῦ Ἡλιακοπούλου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἀπέθανε.

Καὶ τῆς ἀφηγήθην ἕλην τὴν ἀνωτέρω τραγικὴν ἱστορίαν.

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω, μοῦ ἀπήντησε, θὰ τὸ ἔχω πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου ὡς μνημόσυνον ἐνὸς προσφιλοῦς ἀλλ' ἀτυχοῦς ποιητοῦ.

Καὶ ἡ ἀπλοϊκὴ αὕτη σκέψις της μ' ἔκαμε νὰ δακρῶσω.

(Ζάκυνθος 1898)

ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Οἱ ὠραῖοι οὗτοι λόγοι τοῦ **Λαβίς**, ἃς εἶναι τὸ σύμβολον τῆς πίστεως παντός Ἑλλήνος

Ἄν ἔδουναν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου τὸν ἔρωτα τῆς πατρίδος καὶ τὴν μακρὰν μνήμην τῶν προγόνων, ἂν ἐλθοῦσιν τὰ Ἐθνικά μας ἄλγη, τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ εἴξωρα πλέον τί εἶμαι καὶ τί κάμνω εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Θὰ ἔχανα τὸν κυριώτερον λόγον τῆς ὑπάρξεώς μου.